

REFLEXIÓ

Résztevője voltam a kezdeti emléküléseknek, majd olvasója az üléseket felváltó emlékköteteknek. Ezt követően figyelemmel kísértem és kísérem az ARCKÉPCSARNOK-ot az első kötettől a legutóbbi, a 2014-ben megjelent tizenharmadik kötetig. A kötetek évről évre igényesebbek és gazdagabbak lettek. A folyamatos fejlődésben mérföldkő jelentőséggel bírt a tizedik kötet 2011-ben. Minden korábbinál nagyobb érdeklődést és cikk-áradatot váltott ki. Egyben innen datálható az érdemi kitekintés mind a határon túli magyar, mind a nemzetiségi pedagógusokra.

A tizenharmadik kötet előszavában Ungvári János főszerkesztő joggal fogalmazta meg: „Arcképcsarnok-sorozatunk kedvező fogadtatása arra ösztönöz bennünket, hogy folytassuk egykori pályatársaink emlékének megörökítését.” A szerkesztőbizottság áldozatos munkája már rég megérett az állami elismerésre, ahogyan a kötetek kiadása is az érdemi állami támogatásra.

A tizenharmadik kötet is a hiteles és példaadó pedagógiai útmutatásokban gazdag arcképvázlatait a korábbiaknál ismét gazdagabb bizonyító erejű képek teszik szemléletessé. Talán nem tévedek, ha feltételezem a szerkesztőség azon törekvését, hogy minden cikkhez, az arcképen túl, legalább egy és legfeljebb kettő képet törekszik csatolni. A nyelvhelyesség felüdít, az olvasmányosság magával ragad ebben a kötetben is. A pedagógiai tanulságok további elemzésre készítenek. Kívánatosnak mutatkozik immár, hogy az egyesület kimagyalja a pályatársak pedagógiai hitvallásait és jó gyakorlatait, majd rendszerezve külön kötetben tárja a pedagógus-társadalom elé a nevelés-oktatás intenzív fejlesztése érdekében.

Jómagam is tucatnyi kötetet szerkesztettem és gondoskodtam azok kiadásáról. Jól tudom hát, milyen sziszifuszi munka ez. Sokkal nagyobb munka, mint egy saját kötet megírása és kiadása. Kívánom hát, hogy a szerkesztőknek legyen erejük a további kötetek összeállítására, kiadására. Őrizzék meg optimizmusukat az ellentmondásos társadalmi viszonyok közepette is. Legyenek sikeresek, bátorítsák a gyakorló pedagógusokat a példakövetésre és önfejlesztő munkára.

A kötetek jelentősége rejlik abban is, hogy mi, pedagógusok, csak akkor remélhetjük mások megbecsülését, ha megbecsüljük egymást, elődeinket, pályatársainkat.

Tuza Tibor
Debrecen